

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ ἡμέρα, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμοκος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΗΡΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἰπὸ τὴν χρυσούρταν στολὴν παντὸς νέου λαοπροδλήτου ἱεροφάντου ἀναφαίνεται ἡ αὐτὴ πάντοτε ρυπαρὰ τῆς φαυλοκρατίας λατρεία· ἡ ἐσωτερικὴ ἡμῶν καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ προσέλαβεν ἀπαρადειγμάτιστον καὶ στερεότυπον τύπον φαυλότητος καὶ ἀναίσχυντίας· ἄνδρες ἀνίκανοι κατ' οὐσίαν καὶ ἀφιλότιμοι ὡς ἄνθρωποι μετεσχημάτισαν ἑαυτοὺς εἰς ἱερά ζόανα καὶ δι' ἀμορβασίας συνδρομῆς συγκρατούμενοι, αἰτούσι θυμιάματα παρὰ τῆς κοινωνίας τῆς ἑλληνικῆς, ἐν ᾧ πανταχοῦ ἀλλαγῶν ἤθελον πληρῶσαι τὰς εἰρκτάς διὰ τὴν ἀπίστον αὐτῶν πολιτείαν. Εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ἐξουσίας ἀπεκλόνονται πᾶν ἱερόν καὶ ὄσιον, ὅπερ τυχὸν διεσώθη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ ὄταν φθάσωσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην, τότε ρίπτουσι πλέον ὡς περιττὴν καὶ αὐτὴν τὴν αἰδῶ. Τότε ἐκπληκτος ἢ κἀκονία βλέπει τοὺς πρότερον σεμνολογούντας περὶ ἠθικῆς καὶ πατριδοῦς καὶ αἰσχουρῶσιν ὡς κύνες, καὶ ὀργαζῶσιν ὡς κἄπῃλοι Ἄγγλοι καὶ νὰ διανέμωσιν τὰ ῥάκη τῆς ἐξουσίας ὡς εὐτυχῆσαντες συνωμοταί. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἑμοιάζει πολυάσχολον ἐργαστήριον ἀτιμίας, ὅπου τὰ πάντα νοθεύονται καὶ κινδυνολοποιοῦνται, καὶ σύνταγμα καὶ νόμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἠθικὴ καὶ πατρίς, μία δὲ μόνη σκέψις τιμᾶται ὡς ἀληθῶς ἢ διατήρησις τῆς ἐξουσίας. Ὡς προσθήκη δὲ τῆς τοιαύτης ἀθλιότητος ἡ χλευσὴ καὶ ὀνειδιζομένη ἀνταποδίδεται εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς ἐξισταμένης κοινωνίας. Σιωπὴ τὸ ζόανον παρέρχεται· εἰνὲ ὁ πρῶτος υργός· καὶ ἐν ὅσῳ ὁ λαὸς δὲν ἐπαναστατῆ, ἐν ὅσῳ ἡ κοινωνία βεβαστάξῃ, ὁ Ἐξοχώτατος θὰ κυβερνᾷ· οὕτω λέγουσι τὸ σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι!

Κατεδικάσθημεν λοιπὸν τῶν ὄντων. οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ζυγὸν διαρκῶς φαυλότητος καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὸ βᾶσπιμα αἰματηρᾶς ἐπαναστάσεως διὰ νὰ ἔχωμεν τόδικαίωμα ν' ἀποκτήσωμεν κυβέρνησιν ἐντιμωτέραν καὶ πατριωτικωτέραν καὶ νοσημονεστέραν; Καὶ τίνας εἶνε αὐτοὶ οἱ κατατυραννούντες τὸ ἔθνος καὶ περιάγοντες αὐτὸ εἰς τὸ φοβερόν σήμερον ποιούτου διλλήματος; Καὶ πόσοι εἶνε; δύο ἢ τριῶν χιλιάδων συρφετός ἐκ βουλευτῶν, ἐκ καταχραστῶν, ἐκ φυγοδίκων, ἐκ κλεπτῶν, ἐκ κατασκόπων, ἰδοὺ ἢ ἐνεργὸς δύναμις πάσης ἐν Ἑλλάδι πατρίδος. Ἐγέρθητε πάντες· σεῖς οἱ πολῖται, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κοινωνικὴν μάζαν, οἱ μὴ ἔχοντες ἀνάγκην ν' ἄθωωθῆτε ὑπὸ τῶν δικαστηρίων δι'

ἔγλημα ἀπροκάλυπτον, οἱ περιφρονούντες τὰς χάριτας, οἱ ἐπιδαφιλεύει ἐξουσία αἰσχρὰ καὶ ἀπίστος, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν πνοὴν ὁ συρφετός θὰ διαλυθῆ ὡς κοινοστός. Ἀλλὰ σεῖς κοιμᾶσθε ὑπὸ τὴν ἀμφιλαρῆ σκιάν τῶν συνταγματικῶν σᾶς ἐλευθεριῶν καὶ ἀφίνετε τοὺς φαύλους νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ πολιτεύωνται καὶ νὰ ὀρίζωσι τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν. Σεῖς ἐγεννήθητε μόνον διὰ ν' ἀπορῆτε διατὶ ἡ Ἑλλάς δὲν ἐξέρχεται ποτε τοῦ κύκλου τῆς διαφθορᾶς; καὶ διατὶ ὁ κ Τρικούπης προουπουργός ἀντιτάσκει ἀναιδῶς πρὸς τὸν Τρικούπην ἀντιπολιτευόμενον Ὅταν λυθῶσιν αἱ ἀπορίας σας, ὅταν ἐνοήσητε τὸ διατὶ τοῦ διότι, τότε ἡ μάστιξ τοῦ Αὐστριακοῦ κλητῆρος θὰ σᾶς διδάξῃ πῶς κυβερνᾶται λαὸς ἀνάξιος ἐλευθεριῶν καὶ ἐθνισμού.

Ἀπαριθμήσατε μίαν πρὸς μίαν τὰς πράξεις τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη καὶ εἶπατε τί δὲν εἶναι ἐπανάληψις παρεληθούσης φαυλότητος. Ἡ μᾶλλον οὐδὲ πρόκειται κἄν περὶ πράξεων· πρόκειται μόνον περὶ ρυπαροῦ τροχοῦ, ὅστις ὀνομάζεται πολιτικὴ, καὶ ὅστις ἐλαύνεται ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς κοινωνίας διὰ τὴν ἀπλὴν εὐχάριστησιν τοῦ ποιεῖν θύματα· διότι πᾶσα πράξις δημοκρατικὴν νέου τινὸς στοιχείου· παρ' ἡμῖν δὲ τί εἶναι νέον; οἱ φόροι; ἢ ἡ σπατάλη; ἢ τὰ δάνεια; ἢ τὰ κακούργηματα τῶν ἐπαρχιῶν; τὸ μόνον νέον στοιχεῖον ὅπερ εἰτήγαγεν ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη εἶναι ἡ ἀναίσχυντία μετ' ἧς ἠπάτησε τὴν κοινωνίαν. Ἡδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι ὅτι ὑπάρχει τιμὴ καὶ πατριωτισμός παρὰ τοῖς πολιτευομένοις ἡμῶν καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύσωμεν πλέον· ἰδοὺ ἡ ἀναμφισβήτητος δάφνη καὶ ὁ ἀληθὴς νεωτερισμός τοῦ παρόντος ὑπουργείου. Τὰ λοιπὰ πάντα εἶναι παλαιὰ· νεωτερισμός, μεσολογγιτισμός, τρικουπισμός, φατριασμός· ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι τὰς ἀκτίνας τοῦ τροχοῦ. Μεχρι τοιοῦτου βαθμοῦ συνειθίσκαμεν εἰς τὴν ἀθλιότητα τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου, ὥστε φιλοσοφοῦμεν συχνάκις μετὰ λεπτότητος καὶ διυλίζομεν μετ' ἀπαθείας πάντα τὰ ἀκάθαρτα στοιχεῖα, τὰ ἀποκλίγοντα τὴν εὐγενῆ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν πρόδον ὁρμήν. Ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου εἴμεθα ὁ σοφώτερος τῆς ὑψηλοῦς λαὸς γνωρίζομεν ἐκ στήθους τὰς αἰτίας τοῦ κακοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει Ἑλλήν τοσοῦτον ἀφιλοσόφητος, ὥστε νὰ ἀγνοῆ ὅτι ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ περὶ αὐτὴν στοιχεῖα ἀποτελοῦσι πυρῆνα διαφορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως μόνον ὑπολείπεται ἡμῖν ἡ φιλοσοφία τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς σιωπῆς.

Ἄλλ' ἐάν δὲν δυνάμεθα ἄλλο τι νὰ πράξωμεν ἢ νὰ ὑπομένωμεν, ἔστω ἀνάθεμα ἡ ταιαύτη ὑπομονὴ ἢ διδάσκουσα ἡμᾶς ὅτι δὲν εἶναι κατρηθωτὴ κυβέρνησις χρηστοτέρα καὶ νοημονεστέρα. Ἐάν συνειθίσκαμεν τοσοῦτον εἰς τὴν φαυλότητα, ὥστε εὐρίσκωμεν γλυκὺν τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἀποκνούμεν νὰ ἀποτινάξωμεν αὐτὴν ἀπὸ ἡμῶν, ὡς συνειθίσωμεν τότε ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὰς ἀράς τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῶν ἐπιγενεσομένων. Ὅταν ἡ φιλοτιμία τοῦ μέλλοντος δὲν ὑπεκκαίῃ λαὸν τινα, ὁ λαὸς οὗτος εἶναι προαγωγὸς καὶ ὄχι πατήρ. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀκηλείας ἐθουσιάσαμεν πολλάνικαι τὸ παρὸν, χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὑβρίζομεν τὰς παρελθούσας γενεάς καὶ ὅτι χαλκεύομεν τῶν μελλουσῶν τὰς ἀλύσεις. Τί ἐστὶ πατήρ, ἂν ὄχι τὰ τέκνα καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν; εἴμεθα ἀνέστιοι καὶ ἀπάτριδες; ἐγεννήθημεν ὡς παρὰσιτα φυτὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους; θὰ στυθῶμεν ὡς λαμπάδες κραιπάλης αὔριον; Τί εἴμεθα καὶ ἀπρηνήθημεν πᾶσαν φιλοδοξίαν καὶ τὸν πόθον φήμης ἀγαθῆς καὶ μέλλοντος προοδευτικωτέρου; Καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι τὰ πρόσωπα φθείρονται καὶ διαφθεύονται, οἱ πολιτικοὶ κίβδηλοποιοῦνται τὰ ἀθέμιτα συμφέροντα ἐπικρατοῦσιν, ἀλλὰ ἀρκεῖ τὸ ἔθνος νὰ βοήσῃ καὶ οἱ κίβδηλοι ἀφανίζονται ὡς πτηνά. Ἐπειτα παρ' ἄλλοις ἔθνεσι ὑπάρχει πάντοτε ἐν αἴτιον, μία παράδοσις, εἰς θεσμός, εἰς τύραννος· παρ' ἡμῖν δέ; . . . μήπως δὲν ἐγαλουχθήμεν με τὰς πολυτιμωτέρας παραδόσεις; μήπως ὑπάρχει πέτρα ἀδόξης ἐπὶ τοῦ πατρίῳ ἐδάφους; μήπως δὲν εἴμεθα κύριοι τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν; ποῦ ἀλλαχού προσκόπτομεν παρὰ εἰς ἡμᾶς αὐτούς;

Πολίται!

Ἄς ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτούς; καὶ τὸ ἔθνος ὑψώθῃ.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τέλους εὐρέθη εἰς ἀρχῶν δημοτικός, χάρις εἰς τὰς φωνάς μας, ὁ ἀξιότιμος Δημαρχικὸς Πάρεδρος κ. Κ. Στρατήγης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀποτρόπαιον Καραβᾶν τοῦ Πειραιῶς καὶ λάβῃ προσωρινὰ τινὰ μέτρα καθαριότητος, διότι πρὸς κατασκευὴν μεγάλης ὑπονόμου ἀπαιτοῦνται καὶ χρήματα καὶ χρόνος, καὶ μόνος ὁ κ. Νομάρχης, πονῶν τόσων ὑπάρξεων ἐν τοῖς ἐργοστασίαις ἐργαζομένων, ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Οὐχ ἦττον οἱ τοῦ Καραβᾶ εὐχαριστοῦσι τῷ κ. Κ. Στρατήγῃ δι' ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἔπραξεν.

Μᾶς καταγγέλλουν τὸν φίλον κ. Ἡλ. Ποταμιάνον, βουλευτὴν μάλιστα, ὡς δολιχτιρίζοντα τὴν ὑγιάν τῆς πόλεως, ἐπιτρέποντα νὰ χύνωνται ἐκ τῆς οἰκίας του τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τοῦ νεροχύτου καὶ ὅλα τὰ βρωμερὰ σκουπίδια εἰς παρακείμενον οἰκόπεδον, ἐνθα σχηματίζεται βόρβορος, ἐκπέμπων δυσωδίαν, τὴν ὅποιαν ἀπειλοῦσιν οἱ περὶοικοί, ἐάν μὴ σπεύσῃ ὁ κ. Ποταμιάνος, νὰ τὴν ὀνομάζουσι εἰς τὸ ἔξῃς μετ' ὀνομά του.

Ὁ ἀμείλικτος ποιητὴς τῶν «Βελῶν» ἀπὸ τίνος ἀσθενεῖ σοβαρῶς. Πάσχει κατὰ πικρὰν εἰρωνείαν τὸν στόμαχον. Εἰς ἡμᾶς ἀπηύθυνε συγκινητικωτάτην ἐπιστολὴν μετὰ πικρήματος, ὅπερ θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς αὔριον. Πιστεύομεν ὅτι οἱ φίλοι ποιηταὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ποιήσεως καὶ οἱ φίλοι τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ἅπερ ἀφρόνως ἐσπικάλησεν ἀπὸ νεότητος μέχρι τοῦδε ὁ ποιητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ὁ ἀλιθὴς Ἰουβενάλης τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, θέλουσι τῷ ἐπιδαφιλεύσει τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμπάθειάν των, περιστοιχιζόντες ὑπὸ

120 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 120

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 548)

- Ποῦ εἶνε λοιπόν;
- Ἀγνοῶ· ταξιδεύουσι φαίνεται.
- Γνωρίζω τῶντι ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐταξίδευσαν πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐπανῆλθον εἰς Βωκοῦρ.
- Διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου.
- Ὁ νεανίας ἐφάνη ὡς δῆθεν ἀμυχανῶν.
- Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε διὰ τρόπον δυσαρέστου, δν παρέστησε φυσικώτατα, δὲν θὰ μεταβῶ εἰς Βωκοῦρ.
- Ἐν τούτοις, ἐάν εὐαρεστῆσαι νὰ κάμῃς τὸ ταξίδιον τοῦτο. . .
- Εὐχαριστῶ, γνωρίζω τὴν χώραν, ὑπέλαβεν ὁ Ραοῦλ. Τώρα, πάτερ μου, μετὰ τὴν ἀδειάν σας μέλλω νὰ λάβω κατοχήν τοῦ δωματίου τὸ ὅποιον μοῦ παρέχετε. Ἐπειτα θὰ ἐξέλθω καὶ θὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω νὰ δειπνήσω παρὰ τῷ Ἰουλίῳ Ἀστερ.

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ βαρόνος.
 Καὶ ὁ Ραοῦλ ἀπεχαιρέτησε τὸν πατέρα του.
 — Ἄι ναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νεανίας, ἀνοίγων τὸν ὀδοιπορικὸν τοῦ σάκκου ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, τί θέλει λοιπὸν νὰ κάμῃ τὴν ἀδελφὴν μου; Δυστυχῆς Ἐβριέττη, ἐάν ἠδύναμην νὰ ἴδω αὐτὴν μίαν μόνην στιγμὴν.
 Δὲν νύχαριστήθη διότι με εἶδε. Παρατήρησα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ μοῖ εἶπῃ: Δὲν δύναμαι νὰ σὲ δεχθῶ, πήγαινε νὰ κατοικήσῃς ἀλλαχού. . . Καταλαμβάνω τοῦτο, θὰ ἐστενοχώρουν αὐτὸν σφόδρα. Ἄλλ' οὐδὲν ὀφείλω νὰ εἶπω, οὐδὲν νὰ πράξω τοιαύτην ἔχω διαταγήν. Ἐάν ὑπέπτευν ἂν τὴν πρῶταν ταύτην εἶδον τὴν μητέρα μου. . . Ἄλλ' οὐχί.
 Τί, ἀφοῦ κατεστράφη, ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἐκατομύρια, θέλει καὶ ἄλλα, θέλει νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Βωκοῦρ! Πρέπει, ἵνα ἱκανοποιηθῇ, νὰ καταστραφῇ καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους! . . . Τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον.
 Ὁ οἶκος οὗτος εἶναι ἀληθῶς εἰρική· δὲν ὑπάρχει ἀὴρ ἐν τῷ αὐτοῦ, οἱ τοῖχοι εἶναι μαυροὶ καὶ εὐρωπιῶσιν. Αἰσθάνομαι παράδοξον ἀνίαν, ἔχω βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ νομίζω ὅτι κατέχομαι ὑπὸ ρίγους. . . Ποία σιγὴ! εἶναι πένθιμος! . . . Οἱ ὑπὲρταί ἀφῶνοι, σκυθρωποὶ, ἔχουσι τὸ ἐξωτερικὸν δεσμοφυλάκων. Ὡ! ἀδελφὴ μου, ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου!